

PERSOONLIJK VERHAAL

POST-MORTEMFOTO'S

Uit Frankrijk kregen wij het aanbod een aantal (*authentieke en ontroerende*) post-mortem foto's te publiceren op onze (*mooie en interessante*) website. De persoon in kwestie (wiens naam bij ons bekend is) wil graag anoniem blijven. Als je zijn toelichting bij de verschillende foto's leest, zul je begrijpen waarom.

2010 en 2013 - twee zonen overleden

De jonge politieagent op zijn sterfbed, en de jonge luchtmacht soldaat zijn mijn twee zonen, die met een tussenpoos van enkele jaren na elkaar zijn overleden.

Ze zijn allebei omgekomen tijdens de uitoefening van hun functie.

De eerste, mijn oudste zoon, is gefotografeerd in het huis van zijn schoonouders en mijn jongste zoon, die nog maar 22 jaar was, in het funerarium, op verzoek van zijn verloofde. Het bovenstaande is de reden dat ik persoonlijk geïnteresseerd ben geraakt in post-mortemfoto's, want ze bieden een aangrijpende en ontroerende herinnering aan dierbaren.

Links een foto van mijn oudste zoon, die politieagent was, voor zijn overlijden.

Hij overleed in 2010 op 37-jarige leeftijd

Rechts mijn oudste zoon opgebaard in het huis van zijn schoonouders, gekleed in hetzelfde uniform.

Links een foto van mijn jongste zoon voor zijn dood in 2013 op de leeftijd van 22 jaar.

Hij was soldaat bij de luchtmacht.

Hij had zich net verloofd en zou binnenkort vader worden. Hij hield van rugby en voetbal.

Rechts mijn jongste zoon in het funerarium in een toestand van rigor mortis. Aan de haken kunnen rouwkransen worden opgehangen.

2017 - derde en laatste zoon overleden

Tot mijn groot verdriet verloor ik ook mijn derde en laatste zoon, de tweelingbroer van de politieman.
Hij was ook in het leger net als mijn jongste zoon,
maar hij zat in het Vreemdelingenlegioen als korporaal.
Hij stond net op het punt de actieve dienst te verlaten, toen hij stierf door een auto-ongeluk.
Volgens familietraditie werd hij in uniform gefotografeerd op zijn sterfbed
bij zijn grootouders van moederskant.
Mijn gezin wordt tragisch getroffen door het lot, nu ik ook mijn laatste jongen heb verloren.

Links een foto van mijn derde zoon, die stierf begin 2017 op 44-jarige leeftijd door een verkeersongeluk. Hij was de tweelingbroer van de politieman, die al in 2010 omkwam.

Rechts mijn laatste zoon in het huis van zijn grootouders opgebaard in vol tenue op zijn sterfbed.

familiefoto's

Ook in de familie van mijn vrouw zijn een paar post-mortemfoto's overgeleverd.
Het zijn een nicht en een neef van haar.
De religieuze (links) stierf in 1930 in de buurt van Orleans;
de seminarist (rechts) stierf aan tuberculose in 1904.

uit mijn verzameling post-mortemfoto's

De kleurenfoto's zijn niet onder dezelfde voorwaarden en voor hetzelfde doel gemaakt als de foto's in zwart-wit, die ook ouder zijn. Men fotografeert nu de dode op zijn bed of in zijn kist, maar men wil hem niet meer levend laten lijken zoals men dat vroeger deed, toen de overledene vaak binnen het gezin werd afgebeeld.

De mise en scène is nu afwezig, we zien hier en daar een boeket bloemen of een kruis op een overledene. Er is dus dit essentiële verschil: de oude post-mortemfoto's ontkennen de dood door de overledene te midden van de levenden te plaatsen; op recente foto's is de dode niet onsterfelijk gemaakt door de foto en men maakt zich geen illusies, hij is al ergens anders.

Hieronder een aantal foto's uit mijn verzameling, waarbij een aantal gelijkenissen opvallen met mijn zonen.

Zoals de mannen die zijn opgebaard in hun uniform.

Of de foto van de jonge Portoricaan, die tijdens zijn eigen wake rechtop staat naast zijn kist.

